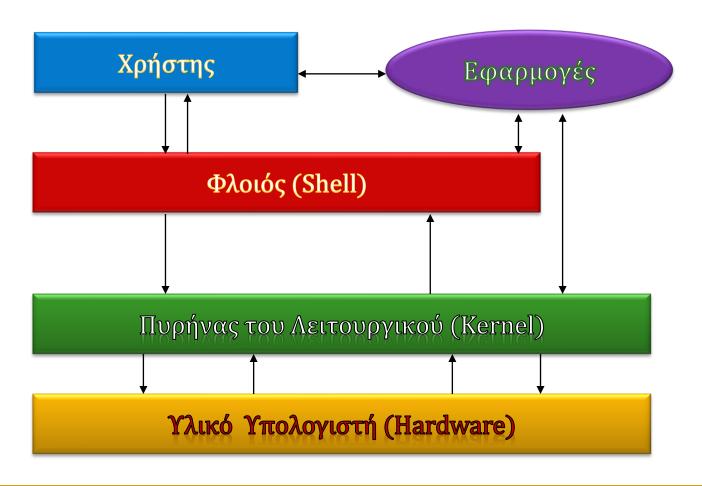
Λειτουργικά Συστήματα Ι Ασκήσεις Πράξης

Τμήμα Μηχανικών Πληροφορικής & Υπολογιστών Σχολή Μηχανικών

Πυρήνας, Φλοιός, Σύστημα Αρχείων, Χρήστες

Η δομή του Λειτουργικού Συστήματος UNIX/GNU Linux

Ο πυρήνας (kernel) είναι το τμήμα του λειτουργικού συστήματος που είναι υπεύθυνο για την διαχείριση και κατανομή των πόρων υλικού στις εφαρμογές και την επικοινωνία μεταξύ του υλικού και του λογισμικού.

Ακολουθούν οι βασικές εργασίες του πυρήνα Linux:

Δημιουργία και τερματισμός διεργασιών

Ο πυρήνας δημιουργεί νέες διεργασίες, φορτώνει δηλαδή προγράμματα στη μνήμη και παρέχει σ' αυτά τους απαραίτητους πόρους για να εκτελεστούν. Με τον τερματισμό μιας διεργασίας απελευθερώνει τους πόρους για επόμενη χρήση.

Διαχείριση μνήμης

Καθορίζει την κατανομή της μνήμης του συστήματος στις διεργασίες με δίκαιο και αποτελεσματικό τρόπο. Για τη μεγιστοποίηση των επιδόσεων ο πυρήνας χρησιμοποιεί και διαχειρίζεται επίσης την εικονική μνήμη.

Χρονοπρογραμματισμός διεργασιών

Το Linux είναι ένα σύστημα πολλαπλών εργασιών καθώς επιτρέπει την παράλληλη εκτέλεση πολλών προγραμμάτων με εναλλαγή των διεργασιών. Η σειρά και ο χρόνος χρήσης της ΚΜΕ γίνεται σύμφωνα με προκαθορισμένους κανόνες.

Διαχείριση αρχείων

Παρέχει ένα ιεραρχικό σύστημα αρχείων για την αξιόπιστη αποθήκευση και ανάκτηση των δεδομένων των χρηστών, το οποίο επιτρέπει λειτουργίες όπως δημιουργία, ενημέρωση, μετονομασία και διαγραφή αρχείων και καταλόγων.

Διαχείριση περιφερειακών

Ο πυρήνας παρέχει έναν τυποποιημένο και απλό τρόπο πρόσβασης στις περιφερειακές συσκευές και συντονίζει την πρόσβαση σ' αυτές. Οι οδηγοί συσκευών αποτελούν τμήμα του πυρήνα.

Δικτύωση

Ο πυρήνας λειτουργεί ως δρομολογητής πακέτων, εξασφαλίζοντας πως τα δεδομένα οδεύουν στη σωστή διεύθυνση.

Παροχή διεπαφής προγραμματισμού εφαρμογών

Το API (Application Programming Interface) του Linux παρέχει στα προγράμματα των χρηστών προσπέλαση σε υπηρεσίες και πόρους του πυρήνα μέσω κλήσεων συστήματος.

- Ο πυρήνας του Linux είναι αρθρωτός (modular), μπορεί δηλαδή να παραμετροποιηθεί ώστε να περιλαμβάνει μόνο τα επιθυμητά χαρακτηριστικά. Αφαιρώντας τα περιττά στοιχεία από τον πυρήνα παραμένει μικρός, γρήγορος και σταθερός. Οι περισσότερες διανομές ενσωματώνουν στον πυρήνα υποστήριξη για μεγάλο πλήθος υλικού, προκειμένου οι διανομές τους να τρέχουν σε όσο το δυνατόν μεγαλύτερη ποικιλία διαφορετικών συστημάτων.
- Το 2018 και το 2019, οι 500 ισχυρότεροι υπερυπολογιστές του κόσμου εκτελούσαν κάποια έκδοση του πυρήνα Linux.

- Αν θέλουμε να δημιουργήσουμε έναν προσαρμοσμένο πυρήνα, είτε για να αφαιρέσουμε περιττά χαρακτηριστικά είτε για να ενεργοποιήσουμε νέους οδηγούς συσκευών είτε για να χρησιμοποιήσουμε έναν νεότερο πυρήνα από αυτόν της διανομής μπορούμε να κατεβάσουμε τον κώδικα της επιθυμητής έκδοσης και τον μεταγλωττίσουμε.
- Στις περισσότερες περιπτώσεις αρκεί να είναι εγκατεστημένο το πρόγραμμα gcc (GNU Compiler Collection). Το gcc αναπτύχθηκε από τον Stallman με συνεισφορά και από άλλους προγραμματιστές και η πρώτη του έκδοση υπό την άδεια GPL ήταν διαθέσιμη τον Μάρτιο του 1987 από το MIT.

- Κατά μέσο όρο ένας εγκατεστημένος πυρήνας αποτελείται από 2 εκατομμύρια γραμμές κώδικα. Στην ανάπτυξή του συμμετέχουν τρεις με τέσσερις χιλιάδες προγραμματιστές, εκ των οποίων τα 250 άτομα είναι υπεύθυνα για το 60% των εργασιών και περίπου 450 εταιρίες. Όλα τα παραπάνω καταστούν το Linux ως το μεγαλύτερο παγκόσμιο έργο ανάπτυξης λογισμικού.
- Τον τελευταίο λόγο στην ανάπτυξη του πυρήνα την έχει ο Linus Torvalds. Κάθε δυόμιση μήνες διατίθεται μία νέα υποψήφια έκδοση (rc release candidate) και ακολουθούν διορθώσεις τυχόν σφαλμάτων μέχρι την επόμενη.

- Οι εκδόσεις LTS (Long Term Stable) του Linux έχουν διάρκεια υποστήριξης 2 χρόνια. Τελευταία ανακοινώθηκε η επέκταση της υποστήριξης σε 6 χρόνια (Extended LTS) καθώς οι κατασκευαστές συσκευών όπως κινητών τηλεφώνων και έξυπνων τηλεοράσεων αποφεύγουν τη συχνή αναβάθμιση του πυρήνα.
- Ο πυρήνας του Linux είναι ένας μονολιθικός πυρήνας αλλά σε αντίθεση με τους παραδοσιακούς μονολιθικούς πυρήνες, οι οδηγοί συσκευών ρυθμίζονται εύκολα ως αυτόνομες μονάδες λογισμικού, οι οποίες μπορούν να φορτωθούν ή να καταργηθούν δυναμικά καθώς εκτελείται το σύστημα.

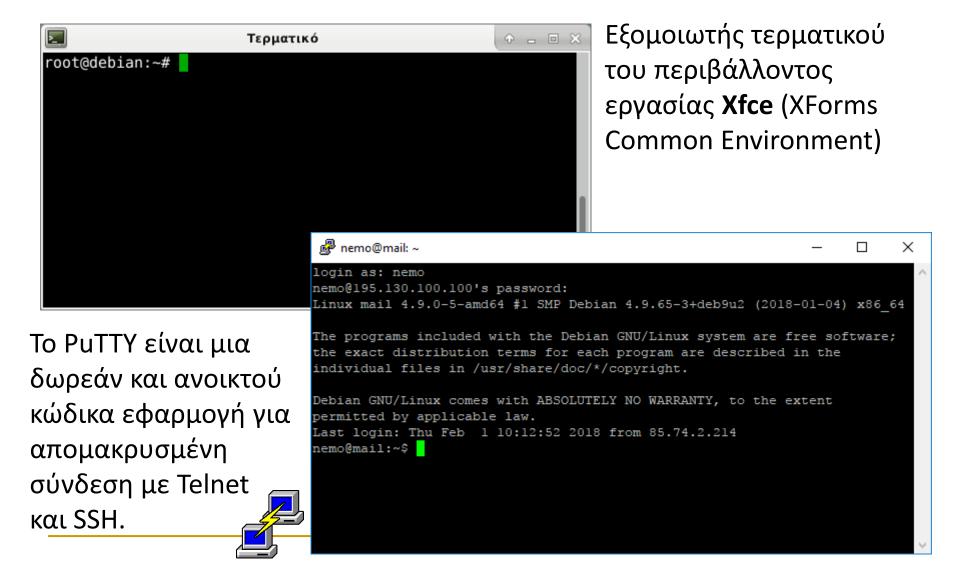

- Στο αμέσως επόμενο επίπεδο μετά τον πυρήνα βρίσκεται ο φλοιός ή κέλυφος (shell), που παρέχει το κλασικό, βασισμένο σε κείμενο, περιβάλλον διασύνδεσης χρήστη για όλα τα λειτουργικά συστήματα τύπου UNIX.
- Ο όρος shell προέρχεται από το γεγονός πώς αποτελεί το εξωτερικό επίπεδο ενός λειτουργικού συστήματος. Ο φλοιός ενεργεί ως ενδιάμεσο πρόγραμμα και δίνει στον χρήστη τη δυνατότητα να αλληλοεπιδράσει με τον πυρήνα.
- Στην πραγματικότητα ο φλοιός δε διαφέρει για τον πυρήνα σε κάτι από τα άλλα προγράμματα, απλά παρέχει πρόσβαση στον χρήστη σ' αυτά.

- Η βασική του λειτουργία είναι του διερμηνευτή εντολών (command interpreter) καθώς περιμένει από τον χρήστη την πληκτρολόγηση εντολών, τις οποίες στη συνέχεια εκτελεί. Οι εντολές αυτές μπορεί να είναι ενσωματωμένες στον φλοιό (π.χ. echo, exit), εντολές του λειτουργικού συστήματος (πχ. grep, ls) ή διάφορα άλλα προγράμματα (π.χ. python, mysql) τα οποία και θα αναζητήσει στο σύστημα αρχείων.
- Όπως θα δούμε στη συνέχεια, ο φλοιός παρέχει μία πλήρη διερμηνευόμενη γλώσσα προγραμματισμού για τη δημιουργία σεναρίων (script).

- Ο φλοιός του τύπου γραμμής εντολών (CLI Command-Line Interface) είναι ο βασικός τρόπος αλληλεπίδρασης του χρήστη με το λειτουργικό σύστημα μέσω τερματικών ή εξομοιωτών τερματικού.
- Εκτελείται κάθε φορά που συνδέεται ένας χρήστης στο σύστημα και εμφανίζει ένα σήμα προτροπής, συνήθως \$ ή % για απλούς χρήστες και # για τον διαχειριστή.
 Πολλές φορές αριστερά του συμβόλου προτροπής εμφανίζονται επιπλέον πληροφορίες όπως το όνομα χρήστη ή/και ο τρέχον κατάλογος εργασίας.
- Μπορούμε να έχουμε εγκατεστημένους πολλούς
 φλοιούς με διαφορετικά χαρακτηριστικά ο καθένας.

- Υπάρχουν διάφορα προγράμματα φλοιών με κυριότερους (ιστορικούς) αντιπροσώπους:
 - τον φλοιό Bourne ή sh, τον φλοιό C ή csh και τον φλοιό Korn ή ksh για το UNIX
 - τον φλοιό BASH (Bourne-Again Shell, bash) ή τον tcsh
 για το Linux.
- Όλοι οι φλοιοί εκτελούν την ίδια λειτουργία αλλά συνήθως έχουν διαφορετική σύνταξη εντολών και διαφορετικές ενσωματωμένες συναρτήσεις.
- Ο φλοιός BASH είναι ο πλέον κοινός στις διάφορες εκδόσεις του Linux και αποτελεί μια επέκταση του πρώτου και ιστορικού πλέον φλοιού Bourne.

Για να βρούμε ποιος είναι ο τρέχον φλοιός εκτελούμε την εντολή:

\$ echo \$SHELL

```
nemo@mail:~$ echo $SHELL
/bin/bash
nemo@mail:~$ echo $0
-bash
nemo@mail:~$
```

Στην πραγματικότητα η μεταβλητή περιβάλλοντος SHELL περιέχει τον προκαθορισμένο φλοιό του χρήστη.

Για να εμφανίσουμε τους διαθέσιμους φλοιούς (valid login shells) εμφανίζουμε τα περιεχόμενα του αρχείου /etc/shells:

\$ cat /etc/shells

```
nemo@mail:~
nemo@mail:~$ cat /etc/shells
# /etc/shells: valid login shells
/bin/sh
/bin/dash
/bin/bash
/bin/rbash
nemo@mail:~$
```

- Το σύστημα αρχείων του GNU/Linux αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι του λειτουργικού συστήματος καθώς τα λειτουργικά αυτά αναπαριστούν κάθε αντικείμενο του συστήματος ως ένα αρχείο.
- Η κλασική φράση "everything is a file" αν και αποτελεί μία γενίκευση, περιγράφει με τον καλύτερο τρόπο το σημαντικό αυτό χαρακτηριστικό αφού απλά αρχεία, κατάλογοι, σωληνώσεις, υποδοχές και όλες οι συσκευές θεωρούνται αρχεία.

- Οι κατάλογοι δεν είναι παρά αρχεία με αναφορές για άλλα αρχεία. Η διαδιεργασιακή και δικτυακή επικοινωνία δεν αποτελούν παρά ροές από bytes μέσω αρχείων. Όλες οι περιφερειακές συσκευές αναπαρίστανται ως αρχεία και το σύστημα επικοινωνεί μ' αυτές χρησιμοποιώντας τα αρχεία αυτά.
- Το μεγάλο πλεονέκτημα αυτής της ομοιόμορφης θεώρησης είναι πώς για την πρόσβαση σ' όλους τους παραπάνω πόρους εφαρμόζεται το ίδιο σύνολο εντολών. Σύμφωνα με τον Linus Torvalds η παραπάνω θεώρηση αποδίδεται καλύτερα με τη φράση "Everything is a stream of bytes".

Ένα λειτουργικό σύστημα GNU/Linux διαθέτει τρία είδη αρχείων:

- Τα κανονικά αρχεία (regular files) τα οποία αποτελούνται από ακολουθίες με bytes που αντιστοιχούν σε δεδομένα.
- Οι κατάλογοι (directories) που είναι μία ειδική μορφή αρχείων με πληροφορίες για τα αρχεία και τους υποκαταλόγους που περιέχουν και πιο συγκεκριμένα για το που ακριβώς θα βρεθούν μέσα στο σύστημα αρχείων.

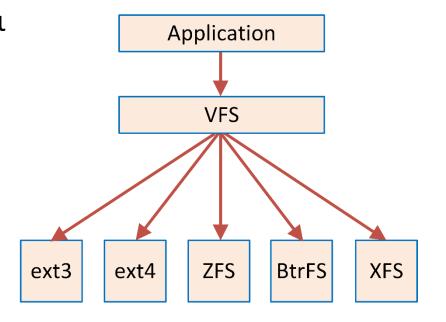
- Τα ειδικά αρχεία (special files) τα οποία αντιστοιχούν σε περιφερειακά και μηχανισμούς επικοινωνίας και διακρίνονται στις παρακάτω κατηγορίες:
 - Αρχεία τύπου μπλοκ (block files)
 - Αρχείου τύπου χαρακτήρα (character files)
 - Σύνδεσμοι (links)
 - Σωληνώσεις (pipes)
 - □ Υποδοχές (sockets)

- Τα αρχεία τύπου μπλοκ χρησιμοποιούν μεγάλα πακέτα δεδομένων για τη πρόσβαση σε περιφερειακές συσκευές. Η χρήση πακέτων και άμεσα προσπελάσιμης ενδιάμεσης μνήμης τα καθιστούν ιδανικά για πρόσβαση σε συσκευές αποθήκευσης, όπως είναι οι σκληροί δίσκοι.
- Αντίθετα οι συσκευές τύπου χαρακτήρα δεν χρησιμοποιούν ενδιάμεση μνήμη και η πρόσβαση στις συσκευές γίνεται άμεσα χαρακτήρα με χαρακτήρα.
 Χαρακτηριστικά παραδείγματα συσκευών αυτής της κατηγορίας είναι το πληκτρολόγιο, το ποντίκι και η σειριακή θύρα.

- Ένας συμβολικός σύνδεσμος είναι μία αναφορά σ' ένα άλλο αρχείο του συστήματος αρχείων.
- Οι σωληνώσεις αναφέρονται σε αρχεία προσωρινής μνήμης και επιτρέπουν την επικοινωνία δύο διεργασιών συνδέοντας την έξοδο της μιας με την είσοδο της άλλης.
- Τέλος οι υποδοχές παρέχουν επιπλέον και επικοινωνία μεταξύ διεργασιών που εκτελούνται σε διαφορετικά συστήματα.

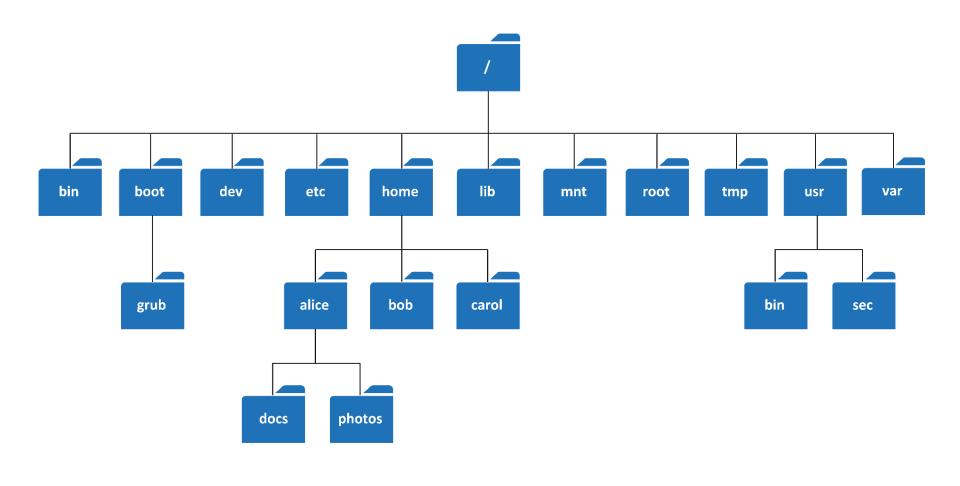
- Ο πυρήνας του Linux υποστηρίζει πολλαπλά και διαφορετικά συστήματα αρχείων. Η διαχείριση των διαφορετικών συστημάτων γίνεται μέσω ενός αφαιρετικού επιπέδου που βρίσκεται πάνω από τα υπόλοιπα συστήματα αρχείων και ονομάζεται εικονικό σύστημα αρχείων (VFS Virtual File System).
- Το VFS επιτρέπει να χρησιμοποιείται η ίδια διεπαφή κλήσεων συστήματος για διαφορετικούς τύπους συστημάτων αρχείων διαχωρίζοντας τις γενικές λειτουργίες από την υλοποίησή τους.

Το επικρατέστερο σήμερα είναι σύστημα αρχείων ext4, του οποίου η αρχική μορφή (ext extended file system) ήταν το πρώτο σύστημα αρχείων που δημιουργήθηκε ειδικά για τον πυρήνα του Linux. Αναπτύχθηκε το 1992 από τον Rémy Card με σκοπό να αντιμετωπίσει τους περιορισμούς του συστήματος αρχείων του ΜΙΝΙΧ.

- Η δομή του συστήματος αρχείων είναι ιεραρχική όπως αυτή που ακολουθούν όλα τα UNIX-like συστήματα.
 Αποτελείται από ένα σύνολο αρχείων που κατανέμονται σε καταλόγους και υποκαταλόγους με τη μορφή ενός ανάστροφου δένδρου.
- Για την καλύτερη οργάνωση των δεδομένων τα διάφορα αρχεία είναι ενταγμένα σε καταλόγους που περιέχουν ομοειδή ή σχετικά αρχεία. Η βάση του δένδρου ονομάζεται ριζικός κατάλογος (root directory) ή ρίζα του συστήματος αρχείων, συμβολίζεται με τον χαρακτήρα / και αποτελεί την αρχή για την ανάπτυξη του όλου δένδρου.

Σύμφωνα με το πρότυπο FHS (Filesystem Hierarchy Standard) όλα τα αρχεία και οι κατάλογοι εμφανίζονται κάτω από τον ριζικό κατάλογο, ανεξάρτητα αν είναι αποθηκευμένα σε διαφορετικό φυσικό μέσο. Γίνεται φανερό πώς το σύστημα αρχείων παρέχει έναν ενιαίο τρόπο πρόσβασης στα αρχεία καθώς διαθέτει έναν μοναδικό ριζικό κατάλογο ανεξάρτητα από το πλήθος των σκληρών δίσκων από το οποίο αποτελείται.

Κατάλογος	Περιγραφή
/bin	Περιέχει τα εκτελέσιμα αρχεία των βασικών εντολών του λειτουργικού συστή-
	ματος.
/boot	Περιέχει τον πυρήνα Linux και τα υπόλοιπα απαραίτητα αρχεία για την εκκίνηση του συστήματος.
/dev	Περιέχει τα ειδικά αρχεία συσκευών. Όπως αναφέραμε η πρόσβαση στις
	περιφε-ρειακές συσκευές γίνεται μέσω των ειδικών αρχείων.
/etc	Περιέχει τα αρχεία διαμόρφωσης του συστήματος.
/home	Περιέχει τους προσωπικούς καταλόγους των χρηστών, οι οποίοι έχουν το ίδιο
	όνομα με αυτό του χρήστη.
/lib	Περιέχει τις βασικές βιβλιοθήκες του συστήματος.
/mnt	Ο προκαθορισμένος κατάλογος για την προσωρινή προσάρτηση συστημάτων
	αρχείων όπως αφαιρούμενων συσκευών (π.χ. cdrom)
/root	Ο προσωπικός κατάλογος του διαχειριστή συστήματος.
/tmp	Περιέχει τα προσωρινά αρχεία διάφορων εφαρμογών.
/usr	Περιέχει τα εκτελέσιμα αρχεία που έχουν εγκαταστήσει οι χρήστες.
/var	Περιέχει δεδομένα που μεταβάλλονται δηλαδή αρχεία και καταλόγους τα οποία
	το σύστημα μπορεί να γράψει κατά τη λειτουργία του, όπως είναι τα αρχεία
	καταγραφής, λαθών κ.τ.λ.

Η αναφορά σε ένα αρχείου ή σε έναν κατάλογο γίνεται ξεκινώντας από τη ρίζα και χρησιμοποιώντας την πλήρη διαδρομή προς αυτό. Οι αναφορές αυτές ονομάζονται απόλυτες διαδρομές (absolute path) καθώς αρχίζουν με τη ρίζα.

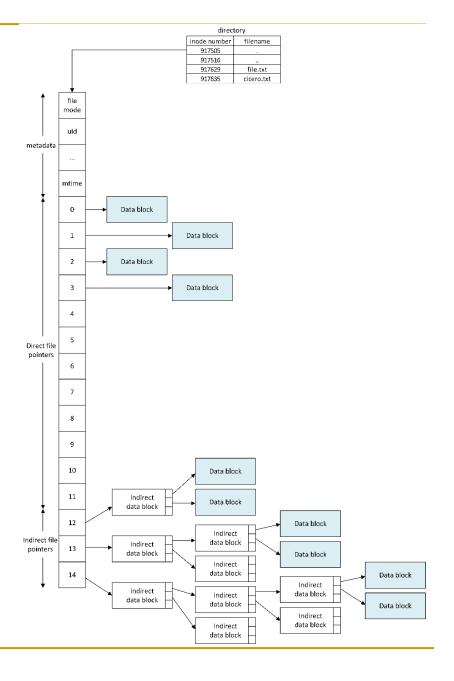
Οι διαδρομές που δεν αρχίζουν με τη ρίζα ονομάζονται **σχετικές** (relative).

- Πέρα από το όνομα και τα δεδομένα ενός αρχείου, ένα σύστημα αρχείων διατηρεί και άλλες πληροφορίες για αυτό, όπως είναι για παράδειγμα ο ιδιοκτήτης του, το μέγεθός του, οι άδειες πρόσβασης κ.τ.λ., που αναφέρονται ως μεταδεδομένα (metadata).
- Το i-node είναι μία ειδική δομή δεδομένων ενός συστήματος αρχείων όπου είναι αποθηκευμένες όλες αυτές οι πληροφορίες ενός αρχείου. Όπως θα δούμε και στη συνέχεια, περιέχει επίσης πληροφορίες για το πού είναι αποθηκευμένα τα δεδομένα του αρχείου.

- Κάθε αρχείο συσχετίζεται με μία δομή inode, το οποίο αναγνωρίζεται μέσω ενός μοναδικού ακέραιου αριθμού που αναφέρεται ως αριθμός inode ή ως αριθμός κόμβου πληροφοριών.
- Όταν δημιουργείται ένα αρχείο, το όνομά του συσχετίζεται με έναν αριθμό inode και τα στοιχεία αυτά καταχωρούνται στον αντίστοιχο κατάλογο. Ένας κατάλογος δεν είναι παρά ένα ειδικό αρχείο που περιέχει αντιστοιχίσεις ονομάτων (αρχείων και υποκαταλόγων) με αριθμούς inode.
- Η εντολή Is -i εμφανίζει τους αριθμούς inode ενός καταλόγου.

- Αναλυτικά κάθε δομή inode περιέχει:
- τον τύπο του αρχείου (κανονικό αρχείο, κατάλογος, ειδικό αρχείο)
- τις άδειες πρόσβασης (ανάγνωση, εγγραφή, εκτέλεση)
- τον αριθμό των συνδέσμων
- ο αριθμό του ιδιοκτήτη και τον αριθμό της ομάδας
- το μέγεθος του αρχείου
- χρονοσφραγίδες (τροποποίησης inode ctime, τελευταίας προσπέλασης - atime, τελευταίας τροποποίησης δεδομένων
 mtime, διαγραφής - dtime)
- 15 δείκτες προς μπλοκ.

Για τη γρήγορη προσπέλασή τους, οι δομές inode μπαίνουν σε ειδική μνήμη cache που κρατά το λειτουργικό σύστημα στην κεντρική μνήμη του υπολογιστή.

Χοήστες

- Το UNIX σχεδιάστηκε σε μία εποχή που δεν υπήρχαν προσωπικοί υπολογιστές και οι λιγοστοί μεγάλοι υπολογιστές έπρεπε να χρησιμοποιηθούν από πολλούς χρήστες. Έτσι σχεδιάστηκε με σκοπό να έχουν πρόσβαση περισσότεροι χρήστες ταυτόχρονα.
- Υλοποιήθηκε λοιπόν, ένα απλό και ευέλικτο σύστημα δικαιωμάτων, έτσι ώστε να προστατεύεται ο ένας χρήστης από τον άλλον. Κάθε χρήστης απέκτησε έναν προσωπικό κατάλογο και πρόσβαση σε συγκεκριμένους πόρους.

Χρήστες

- Οι αυξημένες απαιτήσεις της διαχείρισης του συστήματος είχε ως συνέπεια να δημιουργηθούν δύο ειδών χρήστες, ο διαχειριστής του συστήματος ή αλλιώς υπερχρήστης (superuser) με το όνομα root και οι απλοί χρήστες (users).
- Ο διαχειριστής του συστήματος έχει την καθολική ευθύνη του συστήματος και έχει την απόλυτη εξουσία πάνω σ' αυτό. Διαχειρίζεται τη βάση δεδομένων των χρηστών, προσθέτει δηλαδή νέους χρήστες και καταργεί υπάρχοντες. Έχει πρόσβαση σε οποιοδήποτε αρχείο και εντολή και μπορεί να αλλάξει τα δικαιώματα πρόσβασης σε αρχεία και συσκευές. Γενικότερα, έχει τη δυνατότητα να διαμορφώσει το σύστημα κατά το δοκούν.

Χρήστες

- Για να επιτραπεί σε ένα άτομο η πρόσβαση σε ένα σύστημα Linux θα πρέπει να διαθέτει λογαριασμό στο σύστημα. Ένας λογαριασμός χρήστη αποτελείται από το όνομα χρήστη (username) και το αντίστοιχο συνθηματικό (password).
- Σε κάθε χρήστη παραχωρείται ένας προσωπικός κατάλογος (home directory) για να αποθηκεύει και οργανώνει τα προσωπικά του δεδομένα. Όπως αναφέραμε ήδη, όλοι οι προσωπικοί κατάλογοι βρίσκονται στον κατάλογο /home, εκτός του υπερχρήστη που έχει ως προσωπικό κατάλογο τον /root. Κάθε χρήστης μπορεί να εκτελέσει συγκεκριμένες μόνο εργασίες στο σύστημα και έχει απόλυτη δικαιοδοσία μόνο στα δικά του αρχεία.

Χοήστες

- Οι απλοί χρήστες είναι συνήθως κατανεμημένοι σε ομάδες (groups) ανάλογα με την εργασία που εκτελούν. Η ένταξη ενός χρήστη σε μία ομάδα γίνεται κατά τη δημιουργία του λογαριασμού από τον υπερχρήστη, χωρίς να αποκλείεται η μετέπειτα ένταξή του σε περισσότερες ομάδες.
- Ο λογαριασμός υπερχρήστη δημιουργείται κατά τη διάρκεια της εγκατάστασης. Για λόγους ασφαλείας συνιστάται ο υπερχρήστης να χρησιμοποιεί το σύστημα με έναν κανονικό λογαριασμό χρήστη και μόνο όταν είναι απαραίτητη κάποια διαχειριστική εργασία να χρησιμοποιεί προσωρινά τον λογαριασμό του υπερχρήστη.

Χρήστες

- Η εντολή sudo (super-user do) έχει σχεδιαστεί για να επιτρέπεται σε απλούς χρήστες να εκτελούν κάποιες διαχειριστικές εργασίες. Οι συγκεκριμένοι χρήστες εργάζονται ως συνήθως με τον κανονικό τους λογαριασμό και μόνο όταν κάποια εντολή χρειάζεται ειδικά προνόμια, την εκτελούν προτάσσοντας την εντολή sudo.
- Για να έχει κάποιος χρήστης το δικαίωμα να εκτελέσει την εντολή, πρέπει να είναι ενταγμένος στην ομάδα sudo. Μ' αυτό τον τρόπο δεν είναι απαραίτητη η γνωστοποίηση του συνθηματικού του υπερχρήστη σε άλλα άτομα και ταυτόχρονα γίνεται καταγραφή του χρήστη και της εντολής που δόθηκε.

Ερωτήσεις

